

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 8. Matrimonium baptizati cum non baptizata, contractum ex
Pontificia dispensatione, Sacramentum est in baptizato: minimè in non
baptizata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

itus instituerit matrimonium baptizatorum Sacramentum novae legis, nec aliquid immutaverit circa ritus exteriores, sive materiam, formam & ministros contractus; requirit tamen in ministris contractus intentionem generaliter requisitam in ministro Sacramentorum, utique faciendi quod facit Ecclesia, distinctam ab intentione adhibendi exteriorum ritum, sive materiam & formam contractus, super subiectum capax Sacramenti Baptismi, prout in ministro Sacramenti Baptismi requirit intentionem faciendi quod facit Ecclesia, distinctam ab intentione adhibendi materiam & formam Baptismi super subiectum capax Sacramenti Baptismi. Confer quae dixi citato cap. 130.

CAPUT VIII.

Matrimonium baptizati cum non baptizata, contractum ex Pontificia dispensatione, Sacramentum est in baptizato: minime in non baptizata.

69 **I**Ta Eckius in lib. homil. hom. 73. de Sacram. Sotus, Bonacina, Cornejo, Andreas à Matre Dei, contra Vasquez, Sanchez, Coninck, Palaum, Pontium. Et ratio est, quia nihil obstat quominus sit Sacramentum respectu baptizati: cum sit subiectum capax illius Sacramenti; & neque ex Scriptura, neque ex Traditione habeamus Matrimonii Sacramentum sic esse essentialiter contractum duorum baptizatorum, ut habere nequeat rationem Sacramenti in uno solum baptizato. Unde Adversarii gratis asserunt & contendunt, Christum solum elevasse ad rationem Sacramenti contractum duorum baptizatorum. Neque enim id ex Scriptura probant, neque ex Traditione. Ex alterutro tamen capite probare debent. Cum ea quae dependunt à supernaturali Dei institutione, nobis non innotescant, nisi vel per Scripturam, vel per Traditionem. Fatemur quidem, matrimonium, quod Matrimonii Sacramentum totale, sive in utroque conjuge, esse essentialiter contractum duorum baptizatorum. Sed quid (quæso) obstat, ne matrimonium, quod parziale Sacramentum in uno conjuge, & non in alio, sit contractus unius dumtaxat baptizati, & in eo dumtaxat Sacramentum, non in alio qui baptizatus non est, idèdque capax non est Sacramenti Matrimonii? Si fieri queat, quod absolutio super duos prolata sit Sacramentum in uno disposito & capaci, non in alio indisposito & incapaci; quòdque idem Matrimonii Sacramentum in uno operetur gratiam, quia disposito; in altero non operetur, quia indisposito: Quidni etiam fieri queat, quòd idem matrimonium in uno sit Sacramentum, quia ob baptismum capaci; in altero non sit, quia ob baptismum defectum incapaci? Id profectò sic contingere merito asserimus, eò quòd in baptizato non sit ullus defectus dispositionis, secundum Concilia & Patres ex Christi institutione necessaria ad suscipiendum Matrimonii Sacramentum.

70 Accedit 1°. quòd idem matrimonium, duorum baptizatorum, in uno sit Sacramentum, non in alio, dum unus vult, alter non vult suscipere Matrimonii Sacramentum, uti colligitur ex dictis cap. precedenti. Ergo similiter, in casu nostro.

71 Accedit 2°. quòd in primitiva Ecclesia, dum pauci erant fideles, idèdque necessitas erat contrahendi matrimonium cum infidelibus, congruum erat fidelem conjugem eo casu non privari gratiâ Sacramenti Matrimonii: cum ipsidem, imò majoribus subjacerent matrimonii difficultatibus & oneribus, quam modo. Est quidem necessarium carere gratiâ Sacramentorum Confirmationis, Eucharistiæ, &c. eos qui Sacramenta illa recipere non possunt, quia versantur in locis ubi non habent

qui ministrant. Sed disparitas est in casu nostro, in quo non deest minister, nec subiectum capax Sacramenti.

Accedit 3°. quòd utriusque quidem corpus, consensus, & verba, seu signa exprimentia consentium, sint materia & forma matrimonii; idèdque Matrimonii Sacramentum requirit consentium utriusque. Quia tamen consensus, ut procedit personaliter à quolibet conjuge (cum simili & reciproco consensu alterius) est contractus legitimus & matrimonialis, quo transfert potestatem sui corporis in alium, & vicissim acquirit potestatem alterius; perfit in ipso Sacramentum, si capax sit illius, debitamque ad id habeat intentionem. Quia illud sibi ipse ministrat, non alter; licet abique consensu alterius, sibi ministrare non possit.

CAPUT IX.

Parentum consensus necessarius non est ad validum matrimonium.

ITa Tridentinum sess. 24. c. 1. de reform. 73 **I**matrim. ubi dicit, quòd *jure damandi sint illi, ut eos sancta Synodus anathematizat damnat... qui falso affirmant matrimonium, à filiis-familias sine consensu parentum contracta, irrita esse, & parentes ea rata, vel irrita facere posse.*

Certum est tamen filios, abique parentum consentu matrimonium contrahentes, contra divinas humanasque leges, regulariter loquendo, mortaliter peccare (nisi prave dicantur futuri irrationabiliter inviti, juxta dicta p. 1. c. 5.) sicut & Sacerdotes assistentes, ut satis innuit Tridentinum ibidem aiens, quòd ejusmodi matrimonium *Ecclesia semper detestata est.*

Merito quidem, quia matrimonium abique consentu parentum contrahere, est contra præceptum *honorandi parentes*, graviterque repugnat pietati in parentes, sicut & naturali æquitati, quæ dicitur, filios à parentibus, abique eorum consensu, non debere recedere, nec ipsi privilegia inducere, postquam tot & tantis sollicitudinibus & laboribus eos ipsi aluerunt, & ad ætatem nubilem perduxerunt.

Hinc sequitur 1°. grave peccatum esse, contra rationale consilium parentum, habere v. g. cum hæretica, vel in fide suspecta, vel pravis moribus imbuta, notabiliter inæquali, vel cum bonorum dissipatore, &c. imò hæc in casibus, parentes jure patrio impedire possunt matrimonium filiorum suorum, peccantque Ecclesia Prælati, ejusmodi matrimonii faventes; sicut & Sacerdotes in Universitatibus nimis facile assistentes matrimonii inæqualium, quæ parentibus inconsultis vel invitis licentur. *Nam nec in terris filii sine consensu patrum rectè & jure nubunt.* Tertullianus lib. 1. ad uxorem.

Sequitur 2°. nimis laxam esse sententiam eorum qui dicunt, filios, inconsultis parentibus, licet matrimonium inire posse; sicut & eorum qui (cum Sanchez l. 4. de matrim. disp. 23. n. 10.) generaliter aiunt, filios, invitis parentibus, ad nuptias licet progredi, postquam consilium & consensum ipsorum petierunt, nec obtinuerunt. Cum hoc solum licitum sit, dum parentes injustè & irrationabiliter dissentiant.

Sequitur 3°. justas esse leges Civiles, quæ in Hispania & Gallia parentibus dant facultatem exheredandi filios & filias, contra justam rationabilemque voluntatem ipsorum matrimonium contrahentes. Justum est enim hoc fratri levitatem coercere filiorum, ne per eam grave dedecus familiae suæ inferant, vel gravem parentibus morem, ut pluribus ostendit Basilius Pontius l. 2. de matrim. c. 1. ubi etiam probare conatur ex Tertulliano & Basilio, prius Ecclesiæ temporibus